

Kotičkarji svojemu cesarju.

Živi, cesar naš premili!
Šestinosedeset let —
v venec se skrbi in truda
k dnevu družī dan nešet!

Toda v vseh vladarskih poslih
zabil nisi dece nas,
najbolj nas si, oče, ljubil,
čutil z nami vsak si čas!

Vsi smo Ti od srca vdani,
ljubimo Te brez mej!
Bog Te z zdravjem blagoslovi
in naj skoraj mir Ti da!

*

Gospod Doropoljski!

Najprvo Vas lepo pozdravljam in Vam naznanjam, da hodim že v šesti razred. Star sem trinajst let. Pouk ima naš razred v stanovanju bivšega gospoda nadučitelja. Nižji razredi pa imajo pouk v drugih lokalih. To pa zaradi tega, ker je sedaj vojna. Polovico tedna imamo zjutraj pouk, drugo polovico pa popoldne.

Vojna, že beseda sama pove, da more to biti nekaj strašnega, stori mnogo gorja. Naši očetje in bratje stoje na braniku domovine. Ker jih pa ni doma, da bi obdelovali polje, moramo mi to storiti, kar je v naših močeh in zmožnostih. Sedaj je bilo podpisati IV. vojno posojilo. Tudi jaz sem dal mal dar, namreč 20 h, podpisal bi pa več, pa nisem imel. Tako mora biti vsak pripravljen žrtvovati življenje za domovino in cesarja.

Pričakajoč povojnega odgovora, Vas po zdravlja Vaš vdani

Viktor Kristan,
učenec VI. razr. v Spodnji Šiški.

Odgovor:

Ljubi Viktor!

Tvoje lepo pismo priobčujem z veseljem, saj mi priča, da imaš vrlega gospoda učitelja, ki zna dosežati tako lepe uspehe v vzgoji domoljubja in v pouku slovenskega jezika.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Z velikim veseljem Vam pišem prvikrat pismo. Stara sem 12 let. V šolo hodim jako rada in se z veseljem učim pisati, čitati, računati in veronauka. G. učitelj nam je jako dober in ga imamo otroci radi, ker nam daje knjige, izmed katerih mi je najljubši „Zvonček“, ki prinaša lepe povesti. Najrajša imam učenke Miciko Verbučevo, Liziko Gregorčevo in Lenčko Sedovskovo.

Prosim, da bi potisnili tudi to moje pisemce v svoj kотиček.

Lepo Vas pozdravljam!

Antonija Atelškova,
učenka v Šmihelu, nad Mozirjem.

Odgovor:

Ljuba Antonija!

Lepo je to, ako že v mladih letih sklepamo prijateljstva. Resničen prijatelj je vreden zlata. Nanj se smemo zanašati v vseh nadlogah in potrebah; ako nam je res prijatelj, nam stoji ob strani tudi takrat, kadar se je sreča obrnila od nas. Znan je pregovor: Zlato spoznamo v ognju, prijatelja v nesreči.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Jako se razveselim, ko zapazim nekega dne, prebravši „Zvončka“, odgovor.

Ker sem sklenila, da Vam pišem iz Maribora, ne smem tudi te obljube pozabiti. Ker sem bila zaradi nastale bolezni črnih koz samo 3 mesece v Mariboru, Vam naj vsaj nekaj popišem. V Mariboru mi je bilo jako všeč, ker človek vedno kaj novega vidi. Takoj prvi dan, ko pridem v Maribor, vidim našega prestolonaslednika Karla Franca Jožefa v spremstvu nadvojvode Evgena in več drugih gospodov. Bila sem tudi večkrat v gledališču, kjer sem videla lepe igre. Vse to sem si dobro zapomnila. Sedaj ostanem za to leto doma, drugo leto pa pojdem jaz in sestra v šole. Končujem in prosim, da napisnete tudi to moje pismo v svoj kottiček ter Vas presrečno pozdravljam in ostajam vedno hvaležna

Mici Druškovičeva
v Kozjem.

